

Milánek

NA ZABITÍ

Eva Hölzelová

Milánek na zabití

Eva Hölzelová

© Eva Hölzelová, 2009

Tvorba obálky © René Vaněk, 2013

ISBN 978-80-87739-19-8

Obsah:

Milánek na zabití	1
Milánek na vodě	42
Milánek na gymplu.....	53
Sluníčko mého života	79

Milánek na zabítí

Z deníku doktorky Lenky

úterý 11. června

Vím, že se na mě budete dívat jako na Herodese. Nesnáším Milánka. Milánkovi, mladšímu bratrovi mého muže Petra, je 13 let a bydlí s rodiči. Když jsem s Petrem ještě chodila, tak mně přišel docela roztomilý.

Takový vědátor, všechno chtěl vědět, pořád se na něco dotazoval. Často jsem s ním o všeličems diskutovala. Počínaje vznikem vesmíru a konče otázkami, proč je tento vesmír tak nespravedlivý a pubescentům se dělají bed'ary hlavně na zádech, když si je tam nemůžou mačkat.

Milánek, zakomplexovaný špekoun, se dobře učí, ale nikdy by nedal opsat úkol. Jen se raduje, když to druhým nejde. Oblečení má neustále pokecané od jídla, brýle věčně upatlané a tak zvláště přes ně mžourá, že vypadá jak retard, ale to on není, on je nesnesitelně chytřej.

Jakmile jsme si s Petrem zařídili náš nový domeček, zvonek. Za dveřmi stojí ubrečený, uválený a usoplený Milánek.

„Co se děje?“ ptám se naoko překvapeně, i když vím. Milánka kluci zase seřezali. Nikdo ho ve škole nemá rád, protože donáščí, a když si zažaluje, tak dostane nakládačku.

Milánka jsem utěšila a nabídla mu, ať kdykoliv přijde, kdyby ho kluci pronásledovali. To jsem neměla říkat za přítomnosti Petra. Vypadala jsem jako převeliký dobrák, ale v duchu jsem tajně doufala, že když chodíme z práce

navečer a škola končí mnohem dřív, většinou stejně nebudeme doma. Stejnou myšlenku měl bohužel i můj mužiček, který vyšperkoval moji nabídku tím, že Milánkovi věnoval náhradní klíče od domu.

Milánek se místo domů naučil chodit k nám, navštěvuje nás takhle už tři měsíce a teď tu sedí vedle v obýváku s mým mužem na našem gauči a dívají se na moji televizi, co jsem si přinesla z mého původního bytu, hrozně se smějí... Copak asi dávají tak legračního?

Dochází mi trpělivost. Vstávám a důrazně a hlasitě Milánkovi nařizuji: „Hele, seber se a běž už domů. Rodiče se po tobě už určitě shání. Seš tady pořád, ať si tě taky užijou doma.“

Milánek ani necekne a odchází.

„Co to do tebe, prosím tě, vjelo, proč jsi na něj křičela, vždyť nic nedělá?“ diví se Petr.

Mám chuť vychrlit, jak mi tady Milánkova přítomnost vadí, jak bych chtěla radši trávit volný čas jenom s ním, vždyť bychom měli být stále ještě v líbáncích.

Z Petrova tázavého pohledu však usoudím, že by mě stejně nepochopil, a já momentálně nemám sílu to sáhodlouze vysvětlovat, a tak jen hlesnu: „Měla jsem dnes v práci strašně lidí, jsem příšerně utahaná a chci mít klid.“

Petr jen zakroucí hlavou a naštěstí už mlčí.

středa 26. června

Milánek tu dva týdny nebyl. Asi to zabralo, musím být na něj ostřejší, funguje to. Náš sexuální život se zlepšil.

pátek 28. června

Milánek mně udělal velkou radost. Přišel nám ukázat vysvědčení, má samozřejmě samé jedničky, z toho se však neraduji, to hodlám prožívat až se svými dětmi. Oznámil nám, že ho nyní celý měsíc neuvidíme, jede s rodiči na čtrnáct dní k Balatonu a hned potom na dětský tábor. Jak báječné, jak vynikající.

pondělí 5. srpna

Milánek se nám vrátil! Přišla jsem domů z práce, jeho jsem už nezastihla, ale zaznamenala pach té jeho smradlavé mastičky. Milánek totiž trpí jakousi kožní chorobou, která se navenek projevuje jako lupénka, ale kolega MUDr. Straka, kožní doktor, tvrdí, že to není lupénka, ale ekzém.

V konečném důsledku je to jedno, neboť současná medicína neumí vyléčit ani lupénku, ani Milánkův ekzém, pouze zmírnit příznaky. Milánek by měl držet dietu a vůbec nejíst sladké, čokoládu, kakao a jiné pochoutky.

Protože se ovšem neumí ovládnout, svoji vyrážku si víceméně pěstuje, a po každém prohřešku pak podivně čpí jakousi mastí, kterou mu speciálně míchají v lékárně.

sobota 23. srpna

Obědváme. Zvoní Milánek. Je prý po obědě, ale nabízené pečené kuře s brambory neodmítne. Pak se rozvalí na gauč a čeká.

Na co čeká ten otravný parchant? Petr navrhuje, abychom jeli na houby. Milánek ožije a chce jet taky. No to snad ne. Nakonec jedeme Milánek, Petr a já, každý svůj nožik a svůj košíček.

Milánek zřejmě čte úplně všechno, jak mu ty knihy přijdou pod ruku, a proto v autě dostaneme přednášku o houbách českých lesů, o možném riziku záměny, a když už se tak stane, jak bojovat s otravou, a to už ho musím přerušit, protože tady mně fušuje do řemesla.

V lese se ukáže, že teoreticky je sic dobře vyzbrojen, ale prakticky mu to není nic platné, jelikož špatně vidí a je rád, že dohlédne na zem, aby rozpoznal, že nešlápne do díry, nebo nezakopne o velkou větev, v žádném případě však, aby spatřil nějakou houbu. Nicméně klopýtá od jednoho k druhému a kritizuje obsah košíčků.

Když mě začal nutit, abych vyhodila z košíku vynikající holubinky mandlové, jelikož se ve skutečnosti prý jedná o jedovatou holubinku vrhavku, nevydržela jsem. Tyhle holubinky sbírám už od dětství, holubinka mandlová má jemnou oříškovou chuť, kdežto vrhavka silně palčivou.

Křičím na celý les: „Drž už konečně hubu, seš úplně nemožnej, vůbec tomu nerozumíš a do všeho jen kecáš! Zkazíš každou hezkou chvíli!“

Milánek zírá v němém údivu.

„Co říkáš?“ řvu nepřítčně a vytáčím sama sebe.

On dál neříká nic, mlčí a kouká. A já vidím, jak mu vlhnou oči. Posléze blekotá, že to myslel dobře, že o mne měl strach, abych se neotrávila. Petr zasahuje, říká něco o hysterce, naloží nás do auta a jedeme domů.

Milánek plačky vystupuje doma a my pokračujeme k nám. Petr mlčí, já též.

Doma se snažím trpělivě vysvětlit: „Ale já mám taky právo na soukromí. Milánek nemůže být pořád s námi. Kdykoliv přijdu domů z práce, je tu.“

U Petra však nepochodím, snaží se bratra zastat: „Milánek je takový chudák, má jen mě.“

To nechápu, copak je nějaký sirotek? Tchán a tchyně jsou ještě čilíci.

„Děti se mu smějí.“ Proč?!!!

„Nemá žádné kamarády, proto k nám chodí.“ Ani se nedivím!

„Tebe má rád, je to takový dobrák, ale ty se k němu chováš jako k cizímu. Měla by ses nad sebou zamyslet a snažit se k němu chovat líp, je to ještě dítě.“

Takže nejdřív hysterka a pak zamyslet! A on dobrák! Já jsem tedy na vině, že se u nás co týden roztahuje protivný fracek, krmí se naším jídlem a ohrožuje naše manželství. Vidím, že otevřeným odporem nic nezmůžu. Tak tedy válka. Vyhlášuji Milánkovi válku. Moji tichou válku, o které vím jen já. Budu mu potají znepřijemňovat život a tvářit se přitom jako prima švagrová.

úterý 3. září

Milánek začal chodit do školy a kluci mu prý už zase vyhrožují. Kéž by nezůstali jen u slibů! Milánek snědl uzené, z něhož jsem chtěla zapékat šunkafleky. Přijmu to jako veselou příhodu, jako když zapomenete jídlo na stole a sní vám ho třeba pejsek. Jsem přece prima švagrová.

pátek 6. září

Koupila jsem si nový notebook.

úterý 10. září

Chci k notebooku, ale dřepí tam Milánek.

čtvrtek 12. září

Milánek zase dřepí u notebooku. Možná by mi úplně stačil počítač, co mám v ordinaci!

pátek 13., sobota 14., neděle 15., pondělí 16., úterý 17.
září

Milánek je u nás pořád. Stále čučí do monitoru a má to tu výhodu, že se na nic neptá. V sobotu jsme jeli na výlet, ani nechtěl jet s námi. Užili jsme si to.

středa 18. září

Přijdu z práce a samozřejmě u notebooku shrbená zádíčka děcka, které nikdy nesportovalo. Nevím, jak dlouho to ještě vydržím.

Náhle Milánek vstává, vypíná jej, rychle se rozloučí a zmizí. Konečně pohoda. Uvařím si kafe, notebook zase zapnu, ale ten se mnou vůbec nekomunikuje – nic nenabíhá.

čtvrtek 19. září

Servisní technik mi oznamuje: „Máte to pěkně zavirovaný, mladá paní.“

Pak na mě lišácky mrkne a řekne: „Když se stahuje porno, to je pak hned.“

Nemá cenu mu vysvětlovat, kdo tady vesele za naší nepřítomnosti sjížděl porno.

Technik vše rozchodí, nainstaluje novou verzi antiviru a všechny další potřebné programy. Nepřišla jsem o nic důležitého, protože medicínské programy a data pacientů

mám uloženy v počítači v ordinaci a navíc je pravidelně zálohuji na externí disk.

Přesto využiji příležitosti a zavolám tchyni: „Milánek mi zničil v notebooku úplně všechna data, všechny programy jsou pryč... všechny podklady do účetnictví taky pryč!“

Tchyně jen lapá po dechu: „Ale jak je to možné, Lenuško?“

Náležitě to zdramatizuji: „Jak, jak, pořád u něj dřepí, leze já nevím na jaký stránky a všechno zaviroval... nic tu nefunguje... celá moje soukromá praxe je v pytlí!“

O pornu pomlčím, za prvé mi jde o to, aby k nám už nelezl, jeho morální vývoj je mi ukradený, za druhé tím nechci tchyni přidělovat starosti.

sobota 19. října

Vítězství. Milánek tu už měsíc nebyl a nic jsem pro to kromě jednoho telefonátu nemusela udělat. Asi se hrozně bojí. Kéž by to vydrželo navždy!

čtvrtek 24. října

Volá tchyně a zve nás v sobotu na oběd. Je velmi pokorná a milá. Bojím se, aby to nebyl pokus o smír.

sobota 26. října

Byl to pokus o smír! Moje maminka dělá lepší kachnu se zelím a bramborovým knedlíkem. Tchyně se moc nevytáhla. Po celou dobu oběda se na Milánka ani nepodívám a on rovněž upřeně zírá do talíře. I když on tak kouká vždycky, plný talíř, to je jeho nejlepší video.

U kávy a buchy, kterou už opravdu nemůžu, tchyně spustí: „Lenuško, prosím tě, už se na Milánka nezbob, on je tak nešťastný, tak ho to mrzí. Kdybys viděla, co se jen nabrečel!“

A šťouchne do synka: „Milánku, řekni taky něco, no vždyť víš.“

Milánek vstane, jde vedle, vrací se, podává mi kytici čajových růží, pokradmu se podívá na Petra (to musel on prozradit, že je miluji) a mumlá: „Lenko, promiň...“

Teď mě zcela zatlačili do kouta. Tak hezky se to vyvíjelo a teď mi nezbývá, než se s tím malým skrčkem udobřit! A zase ho obden nacházet doma a počítat pak ztráty.

Vynutím ze sebe milý úsměv a řeknu: „To víš, že jo, všechno to smažem a budem zas kamarádi...“

Tchyně se spokojeně usmívá, dosáhla svého, a tak může přejít do útoku: „Víš, Lenuško, Milánka hrozně baví pracovat na počítači, ve škole ho k tomu nechtějí pustit, jsou na něj zlí.“

Pak se zatváří, že by jí člověk dal snad korunu: „My jsme zase chudí a nemáme na to, abysme mu kupovali ten počítač a platili ten internet.“

Tak chudí zase nejsou, tchyně je sice teď na podpoře, ale tchán práci má, obsluhuje NC řízený soustruh ve zdejších strojárnách.

Naše chudá máti prosebně pokračuje: „Nemohla bys ho občas k tomu pustit? Už ti tam nic neudělá. A Petr říkal, že už prý nemůžeš dostat ten virus.“

No to je od Petra hezké!! To si na mě hezky políčili.

Rezignovaně vydechnu: „No občas by mohl.“

Tak a sklapla past. Víím, co bude následovat.

neděle 27. října
Čekám na Milánka, a on nepřišel.

úterý 29. října
Už je tady.

středa 30. října
Zase je tady. Přinesl si novou hru.

čtvrtek 31. října
Zase...

pátek 1. listopadu
Do pr..., to snad bude každý den!

sobota 2. listopadu
Dnes ne. Setkali jsme se však u hrobu.
Tchyně mi sdělila: „Víš, nakázala jsem Milánkovi, aby na Dušičky neobtěžoval, že se to nehodí... A vůbec, že k vám nemá chodit denně.“

neděle 3. listopadu
Milánek poslouchá maminku.

pondělí 4. listopadu
Tchyně má víc rozumu, než jsem si myslela.

úterý 5. listopadu
Ne, nemá. Už je zase tady.

středa 6., čtvrtek 7., pátek 8., neděle 10. listopadu

Opakuje se situace z minulého týdne. Začínám mít alergii nejen na Milánka, ale i na ten pitomej elektronickéj křáp.

pondělí 11. listopadu

Ten notebook musí z domu!

úterý 12. listopadu

Rozvinu strategický plán. Hned po Milánkově odchodu si vše potřebné okopírui na externí disk a zformátuji harddisk. Těším se na zítra.

středa 13. listopadu

Z práce pospíchám domů. Petr ještě není doma a Milánek tu také není. Ale asi tu byl. Pro jistotu se zeptám. Volám k nim, vezme to tchyně, a než stačím cokoliv říci, spustí: „Milánek za to ted' opravdu nemůže, jen to pustil, už to nešlo.“

Hurá, vyšlo to!

Musím však být spravedlivě rozhořčená: „A kdo za to tedy může? Já snad? Celý den jsem nebyla doma, zase jsem přišla o všechna data!“

„Ale Lenuško, Milánek říkal, že si to stejně všechno zálohuješ a ještě máš ten počítač v práci. Tohle se dá lehce opravit, stačí znovu nainstalovat systém Windows, nahrát zálohované soubory a většina programů, co jsi tam měla, je zdarma stažitelná z internetu,“ odříkává jako básničku.

Úplně ji vidím, jak to čte z nějakýho papírku, co jí Milánek podstrčil. Ten zmetek, podcenila jsem ho. Další důvod zbavit se notebooku nadobro.

čtvrtek 14. listopadu

Dohodnu se se známým ze softwarové firmy, že ode mě notebook za symbolickou cenu odkoupí.

Petrovi si postěžuji: „Představ si, dala jsem spravit ten notebook a řekli mi, že si mám radši koupit nový, že už nestojí za to ho opravovat.“

Petr mě zaskočí: „Tak ho kup, to snad není problém?! Dnes už je za pakatel.“

Vydoluji ze sebe argumenty: „No zrovna za pakatel ne, ale ještě bych s tím počkala, nepotřebuji ho tak nutně, vlastně ho doma vůbec nepotřebuji. A pak budou Vánoce... A taky chceme jet na hory, což požere dost peněz.“

„Anebo ty ho nějak extra vyžaduješ?“ zeptám se opatrně.

Petr, úředník na magistrátu na životním prostředí, nepřítel sociálních sítí, jen pohrdavě odfrkne.

Námítka přijata. Uf.

pondělí 18. listopadu

Milánek se roztahuje na gauči a vidím, že si začíná otvírat kompoty, které pro nás moje maminka zavařila. Jsem zvědavá, jak dlouho nám vydrží. Nebo jemu?

Ani se nenamáhá omluvit za ten notebook, jen zabručí: „Čau,“ a dál se věnuje televizi.

Že by to prokoukl? Musím být opatrnější a mít neustále na mysli, že mám před sebou inteligentního protivníka.

čtvrtek 21. listopadu

Milánek tu sedí celý ubrečený, roztrhané kalhoty a rozbité koleno, prý spadl na zem, když utíkal před kluky. Jakmile kluci viděli, že krvácí, nechali ho být, a tak se dobelhal k nám. Ošetřuji mu ránu, na šití to není.

Neodpustím si rýpnout: „Tak na koho jsi zase žaloval, že tě honili?“

„Já nežaluji,“ zarputile odmítá obvinění.

Mělo by mi ho být líto, ale není. Vím od rodičů jeho spolužáků, že je opravdu velký podrazák, mnohdy si v ordinaci postěžují a vypráví mi, co kde komu provedl.

I učitelé už pomalu mají strach, když za nimi přijde s tím svým zlovlným výrazem, protože věčným žalováním a donášením je nutí řešit věci, které by normálně vůbec neřešili. Vždy se vesměs jedná o úplné klukoviny, které i oni v mládí prováděli. Milánek za ně ale vyžaduje potrestání.

pondělí 25. listopadu

Otevírala jsem dveře obýváku, když Milánek zrovna dojížděl pekáč se srnčím.

„Kolikrát jsem ti říkala, že máš jíst v kuchyni, všechno zamastíš,“ vyjedu na něj.

Dokonce i Petr u míchaných vajíček rozhořčeně poznamenal: „Ten Milan mě fakt naštvál, já se na tu zvěřinu tak těšil.“

Že by cesta vedla tudy?

sobota 14. prosince

Uplynulých čtrnáct dní jsem se snažila chystat jídlo večer, kdy tam Milánek není, aby bylo na druhý den a Milánek je stačil sníst. On pokaždé jen ochutnal, ale vždy pro nás nechal dvě slušné porce.

Že by něco tužil? Pouze včera se neovládl a sežral skoro všechny meruňkové knedlíky.

Petr se projevil jako chápavý sourozenec, moc se tomu nasmál a prohlásil: „Meruňkový knedlíky stejně moc nemusím.”

Tudy cesta nepovede.

pondělí 16. prosince

Potrestala jsem sama sebe. Zkazila si tolik večerů a naučila Petra na teplá jídla.

U večeře, která se skládala z pokrájených tvrdých sýrů a chlebu s máslem, udiveně poznamenal: „A nic jinýho už nebude?”

Vidím, že maminka rozmazlila nejen Milánka, ale i Petůlku.

Odseknu: „Nemám furt čas vařit... Taky můžeš někdy uvařit ty.”

Petr mě překvapí a souhlasně pokývá: „No tak jo, zejtra udělám zapečený těstoviny s nivou, Milánek je má rád.”

To snad není pravda!!

úterý 17. prosince

Večeříme Petrovy zapékané těstoviny.

„Co budeš dělat o vánočních prázdninách Milánku?”
vyptává se Petr.